

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **JUDr. E. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 24. 10. 2011, č. j. MHMP 960380/2011 SSP 238/11, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 Ad 4/2012 – 23,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále také „stěžovatel“) se domáhal u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2011, č. j. MHMP 960380/2011 SSP 238/11 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky, krajské pobočky pro hl. m. Prahu, ze dne 9. 8. 2011, č. j. 1998/11/ABA (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto, že A. H., ředitelka kontaktního pracoviště v Praze 2, není vyloučena z projednávání a rozhodování v řízení o žádosti o dávku státní sociální podpory příspěvek na bydlení č. j. 1998/11/ABA JUDr. E. M., nar. X, bytem X.

Městský soud usnesením ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 Ad 4/2012 – 23 (dále jen „napadené usnesení“), žalobu odmítl jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 70 písm. c) a § 68 písm. e) s. ř. s., protože rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále

jen „s. ř.“) není rozhodnutím meritorním, které by přímo zasahovalo do subjektivních práv účastníka správního řízení, a není proto přezkoumatelné ve správním soudnictví.

Tento rozsudek stěžovatel napadl kasační stížností ze dne 22. 7. 2012, kterou doplnil podáním ze dne 12. 9. 2012. V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že jeho návrh na zrušení napadeného rozhodnutí byl městským soudem nezákonně odmítnut. Napadené rozhodnutí mu totiž nebylo nikdy doručeno, a proto nemohlo nabýt právní moci. V době doručování napadeného rozhodnutí se stěžovatel dle svého tvrzení zdržoval mimo Českou republiku, o čemž byla informována Česká pošta, s. p., s níž stěžovatel uzavřel dohodu, že mu nebude v době jeho dočasné nepřítomnosti v říjnu a v listopadu 2011 doručovat žádné zásilky a tyto bude vracet odesílatelům. Dále se stěžovatel vyjádřil k současné právní úpravě doručování, která dle jeho názoru neumožňuje osobám vzdálit se z adresy jejich bydliště, aniž by se vystavovaly nebezpečí zneužití jejich nepřítomnosti správními orgány. V případě stěžovatele se jedná o politicky proti němu zaměřený postup, neboť jinak by muselo být napadené rozhodnutí zrušeno. Dále stěžovatel uvedl, že A. H. provostupňovým rozhodnutí rozhodla sama o sobě, že není vyloučena z rozhodování jeho věci, což je zneužitím jejího postavení. Namítal také, že městský soud napadeným usnesením žalobu stěžovatele odmítl jako nepřípustnou, aniž by odůvodnil, proč je odmítáno odstranění nezákonnosti v postupu správních úřednic, z nichž většina nemá dle stěžovatele dostatečné vzdělání k tomu, aby mohla rozhodovat o osudech sociálně potřebných lidí. Stěžovatel taktéž nesouhlasí s názorem městského soudu, že rozhodnutí o námitce podjatosti není rozhodnutí, které by přímo zasahovalo do subjektivních práv účastníka řízení. Je toho názoru, že toto rozhodnutí je velmi důležité, ba dokonce zásadní, protože pokud rozhoduje vyloučená osoba, je celý postup správních orgánů nezákonný. Vzhledem k tomu, že chybí možnost namítat nedostatečnou odbornost úřední osoby, vytváří se prostor pro libovolné rozhodování správních orgánů.

V doplnění kasační stížnosti ze dne 12. 9. 2012 stěžovatel uvedl, že úřednice Úřadu práce ve vedoucí funkci, která má nedostatečné znalosti správního řádu a vydává tzv. předběžná rozhodnutí, sama rozhodla o námitce podjatosti vznesení vůči ní stěžovatelem, přičemž úředníci Ministerstva práce a sociálních věcí její nezákonný postup kryli. K tomuto postupu správních orgánů stěžovatel odkázal na obsah spisu a jako důkaz přiložil část rozhodnutí „pracoviště v Šafaříkově 14“, které se netýká projednávané věci, z něhož je patrno, že kulaté razítko, jehož otisk je též na napadeném usnesení, používá uvedené pracoviště. Dále stěžovatel poukázal na to, že napadené rozhodnutí mu bylo doručeno „pracovištěm v Šafaříkově 14“, a nikoliv jemu nadřízeným správním orgánem, jak by bylo v souladu se správním řádem. K textu napadeného rozhodnutí se stěžovatel dle svých slov nemohl vyjádřit, protože mu nebylo doručeno. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., a neshledal přitom vady,

k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti. Ač z kasační stížnosti stěžovatele není explicitně patrné, z jakých důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. stěžovatel napadené usnesení napadá, z kasačních námitek lze dovodit, že stěžovatel uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť nesouhlasí s tím, že jeho žaloba proti napadenému rozhodnutí byla městským soudem odmítnuta pro nepřípustnost dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti stěžovatele, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná.**

Městský soud žalobu stěžovatele odmítl, neboť dospěl k závěru, že je její podání proti rozhodnutí správního orgánu o odvolání proti rozhodnutí o námitce podjatosti nepřípustné. S tímto závěrem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje. Ačkoliv nelze než souhlasit se stěžovatelem, že rozhodnutí o námitce podjatosti je rozhodnutím důležitým, nejedná se o rozhodnutí, které by samo o sobě bylo přezkoumatelné ve správním soudnictví, protože přímo účastníku řízení nezakládá, nemění, ani neruší jeho práva a povinnosti (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). To však samozřejmě neznamená, že rozhodnutí o námitce podjatosti, včetně postupu správního orgánu při rozhodování o této námitce, nemůže být předmětem přezkumu v rámci řízení o žalobě proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu, které je výsledkem správního řízení, v jehož průběhu byla námitka podjatosti vznesena. Tento postup tedy zcela dostatečně zajišťuje ochranu práv účastníka správního řízení i ve vztahu k rozhodování o námitce podjatosti vůči úředním osobám podílejícím se na rozhodování jeho právní věci.

Tento právní názor je zároveň v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, a to s rozsudkem ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 – 23 (publ. pod č. 114/2004 Sb. NSS), a rozsudkem ze dne 28. 1. 2010, č. j. 4 As 1/2010 – 67 (dostupný na www.nssoud.cz). Dle těchto rozhodnutí je *„přezkoumání rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí, jímž nebylo vyhověno námitce podjatosti, pouze výkonem dozorčího práva nad postupem správního orgánu v konkrétním správním řízení. Při přezkoumání námitky podjatosti pracovníků správního orgánu se pouze prověřuje, zda v samotném řízení není jednáno podjatým úředníkem, v žádném případě však takové rozhodnutí, jímž není námitce podjatosti vyhověno, není rozhodnutím meritorním, které by zasahovalo přímo do subjektivních práv účastníka řízení, a není tudíž přezkoumatelné ve správním soudnictví. Bude-li však podjatou úřední osobou rozhodováno, účastník řízení může podat ve věci samé žalobu k příslušnému soudu a v ní napadat takovou vadu, neboť případné vady řízení před správním orgánem lze ve správním soudnictví napadnout jedině žalobou směřující proti meritornímu rozhodnutí správního orgánu“*.

Nejvyšší správní soud se tedy plně ztotožňuje s právními závěry městského soudu, které byly v napadeném usnesení dostatečně a přezkoumatelně odůvodněny a na jejichž základě městský soud správně žalobu stěžovatele odmítl pro nepřípustnost z důvodu uvedeného v § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) a s § 70 písm. c) s. ř. s.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud nezjistil namítanou nezákonnost rozhodnutí městského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo

na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nelze náhradu nákladů řízení v souladu s ustanovením § 60 odst. 2 s. ř. s. přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. srpna 2013

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu